

Kedves Mindannyian!

Mindenekelőtt köszönjük szépen a közös megemlékezésben való aktív részvételeket, munkátokat. Az '56-hoz kötődő személyiségek tükörportréi és az iskola talán minden tanulóját ábrázoló sziluettek elkészítésének folyamata jelezte a diákoknak, nekünk, hogy a történelmi pillanatokról fennmaradt emlékeket milyen sokféleképpen teremthetjük újjá, hogy minden évben mindannyiunknak lehetősége van eleven párbeszédet folytatni velük. S ez talán kötelességünk is, ha érteni szeretnénk önmagunkat, a családi, s nagyobb közösségi döntéseinket.

Sokan választották a "nehezebb", de talán hosszú távon is jó, érdemes élményként felidézhető megoldást: pár másodperces filmes szöveggé szerkesztették a bibelődés, gondolkodás - sokszor játékos - menetét. Mindazok az osztályok, akik elküldték nekünk az erről a folyamatról szóló saját dokumentációjukat, az iskola dokumentumai között megnézhetik majd őket, s a többi osztály gondolkodását rögzítő képes beszámolókat is.

A film, amit összeállítottunk nem eseménytörténetet mesél el. Nem szeretne ítélni sem. Arra törekedtünk, hogy a szabadság elvesztésének folyamatát tetten érvük, közvetítsük. Ugyanakkor próbáltuk megérteni az egyéni és közösségi vállalás szépségét. De szerettünk volna közelebb férkőzni az emlékezés roppant törekeny - sokszor illanó -, mégis megkerülhetetlen és meghatározó természetéhez.

Az általunk összeállított filmes próbálkozásban látható idézetek a pillanatok fontosságáról, a megértéshez vezető intenzív figyelem szükségességéről, az együtt munkálkodás örömről, a párbeszéd elkerülhetlenségéről, a remény elvesztéséről (is)... szóltak számunkra. A rögzített, s így megmásíthatatlanná váló színjátszós improvizáció is annak lett a jele: milyen erősen kell együtt mozdulni, egymásra koncentrálni ahhoz, hogy elbeszélhető, jelentéssel felruházható történet részesei legyünk.

De az alig, csak nyitott ablakok mellett észlelhető, ma egész nap szóló zongoramuzsika is a talán kipusztíthatatlan öröm utáni vágyat szólaltatta meg, - akárcsak a lépcsőházban az Andrej Tarkovszkij, Jancsó Miklós és Pier Paolo Pasolini filmjeiből kiemelt részletek.

Mindezzel együtt része a megemlékezésnek az esetlegesség is: kik mennyi időt tudtak, akartak rászánni a közös alkotásra, ki figyelt föl a díszteremből kiszűrődő zenére, ki nézi meg a büfében - s mennyi időt szán rá - a zanzásított, gyorsított képsorokat, vagy Hajjas Tibor (volt Eötvös-diák) *Öndívatbemutatóját*, a lépcsőházban a filmrészleteket, ki hallgat bele a harmadik emeleten, magnón hallgatható irodalmi szövegekbe és a Cseh Tamás-albuma...

Mindenkinek döntése, ideje, gusztusa szerint van lehetősége az ezekkel való találkozásra. Így lehet talán mindez metaforája az 1956. október 23-án békésen induló forradalomnak.

A holnapi megemlékezéshez segítségetekre lehetnek a következő praktikus információk :

- ebédelni mindkét nagyszünetben lehet majd;
- az osztályok a saját osztálytermükben nézhetik meg a filmes megemlékezést az osztályfőnökeikkel és/vagy ofő helyetteseikkel;
- a filmet az iskola honlapján lehet majd megtalálni - ezért arra kérjük az ofőket, hogy a termeikben lévő laptopokat és projektorokat kapcsolják be;
- becsöngetéskor - egy-két osztály esetében becsöngetés után kb. 5 perccel (ezek a végzős osztályok lehetnek), - bemennek a 11. C-sek és átadnak a szöveggönyvből egy-egy példányt; (a szöveggönyv fent lesz a dokumentumok között);
- a film 30 perces, kényelmesen belefér az 5. órába;
- utána minden osztály a már valószínűleg eldöntött programmal folytat(hat)ja: vagy ARC és/vagy World Press Photo és/vagy ... kitör az őszi pihenés.

Kívánok jókat mindannyiótoknak, osztályaitoknak, - és bőséges időt a feltöltődésre a megemlékezés teljes szervező és alkotó csapata nevében,

dk

Budapest, 2020. október 21-én